

ERDEMİN RÜTBESİ OLMAZ

CEMİL ÖZER

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Sti
Kozyatagı mah. Degirmen sk. Nida Kule No:18
Kat 10 Kadıkoy-Erenkoy/İstanbul
Sertifika No. 33717
ISBN 978-605-9385-65-7

ERDEMİN RÜTBESİ OLMAZ / Cemil Özer

Copyright©İndeks İçerik İletişim Danışmanlık
ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm hakları İndeks İçerik İletişim
Danışmanlık adına İndeks Yayınevi'ne aittir.
Kaynak gösterilmeksizin kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir yöntemle kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayına Hazırlayan

İndeks İçerik İletişim Danışmanlık ve Tic. Ltd. Şti.

Tel: 0212 347 7070 Faks: 0212 347 7077

www.indeksiletisim.com

GİRİŞ

Çocuk, kendi etkisi olmadan, genetik bir yapıyla doğal ve sosyal bir ortamın içine doğuyor. Bunu kader veya tesadüf diye tanımlayanlar da var. Genetik yapının da içine doğduğu doğal ve sosyal ortamın da çocuğun geleceğinin şekillenmesinde derecesini ölçemediğimiz fakat çok önemli olduğunu bildiğimiz, pozitif ve negatif etkileri var. Çocuğun genetik yapısı, görünen fiziksel niteliklerinin yanında, kişiliğinin oluşmasında çok etkin olan, akıl, zekâ ve ruh gibi cevherlere sahip. Olumlu koşullardaki sosyal ortama doğmuş bir çocuğun ileride bir şey olamaması, aksine olumsuz koşullarda doğmuş bir çocuğun ileride güçlü, nitelikli bir insan olması ancak yaratılışlarındaki cevherlerin gücüyle izah edilebilir. Akıl, zekâ ve ruh cevherleri doğuştan ham olup, zaman içinde fiziki bünyenin gelişmesine paralel olarak kendi kendini geliştirmekte, bir ölçüde de içine doğduğu doğal ve sosyal çevrenin katkısıyla gelişmektedir. Gelişmedeki en büyük dış etkinin çocuğa verilen eğitim olduğuna inanıyorum. Aklı, zekâyı, ruhu geliştirmesi ve doğru kullanabilmesi insanın en büyük avantajı, en büyük şansıdır. İnsanın fiziki gücü ve maddi imkânları da çok önemli olmakla beraber, akıllı, zekâsı ve ruhu en büyük gücü ve servetidir. İnsanın üretkenliği de ürettiği fikri ve maddi ürünleri doğru kullanması da kişinin aklına, zekâsına ve ruhuna endeksli dir.

Aklımın erdiği en erken dönemden itibaren, sahip olduğum doğal yapıyı kullanarak fikir üretmeye, yaşadığım olaylardan ders çıkarmaya, kendimi geliştirmeye çalıştım. Süreç içinde, adım adım geliştiğimi hissettim, gördüm fakat yetinmedim,

“Acaba daha fazlasını yapabilir miydim?” sorusunu hep kendime sordum. Şunu kabul ediyorum, olayları yeterince doğru değerlendirip yeterince ders alsaydım, aldığım derslerin çoğunu yaşamımın parçası haline getirebilmiş olsaydım bazı hatalarımı tekrarlamazdım. Bazı hatalarımı farkında olmadan bazılarını ise, farklı gerekçelerle, bilerek tekrarladım. Bu noktada, genellikle inandığım doğrulara uymak için gerçeklere aykırı davrandım. Hata yapmak bir ölçüde kaçınılmaz olabilir fakat aynı hatayı tekrarlamak daha büyük bir hatadır.

Yaradılıştan gelen nitelikler, doğal ve sosyal ortamın koşulları, maruz kalınan zorluklar ve sahip olunan imkânlar kişi açısından çok önemli etkenlerdir. İzahını yapamasam da kişiliğin oluşması, kazanımlar ve kayıplar büyük ölçüde insanın kendisinde düğümleniyor. İnsanın emek vermeden sahip olduğu avantajları, emek verdiği halde aşamadığı dezavantajları olduğu da bir gerçektir. Bunu, “kader” olarak niteleyenler var. Ben kaderi böyle tanımlamak istemiyorum fakat insanların hak etmedikleri sıkıntılara maruz kalmalarını, hakkı olanı elde edememelerinin izahını da yapamıyorum. Kadere inanıyorum, sınırlarını çizemiyorum. Kader konusunda en çok isyan ettiğim husus, insanlara zulüm yapanların ya da haklarını elinden alanların, mazeret olarak “Ne yapalım, kaderin böyle yazılmış,” yaklaşımının arkasına sığınmaları. Yetişmemde, bu aşamaya gelmemde katkısı olan, farkında olduğum veya olmadığım herkese ve her şeye teşekkür borçluyum. “Her şeyi ben düşündüm, ben yaptım,” iddiasında değilim, Allah’ın beni koruduğuna inanıyorum.

Elli yılı aşan bir süredir beraber olduğumuz, saygıdeğer eşim Semra Özer, sevgili kızlarım Yaprak ve Başak, sevgili torunum Berrak ve aramıza yeni katılan Lila, sizlerle gurur duyuyorum.

Lise birinci sınıftan beri beraber olduğumuz, değerli arkadaşım, Güngör Oktay'a da kitapla ilgili görüşlerini belirttiği için ayrıca teşekkür ediyorum.

Mayıs
2017,
İstanbul
Cemil
Özer

ÖNSÖZ

İnsanlar görür, işitir; bazılarının sezgileri kuvvetlidir, algılar; bazılarının akli gelişmiştir, gördüklerini, işittiklerini, algıladıklarını akıl süzgecinden geçirerek değerlendirir, karar verir ve uygular. Gönül ister ki insanlar, kendilerini yetiştirmelerinin yanında, çevrelerine ilgisiz ve olaylara tepkisiz olmasın. Bilgili ve bilinçli olarak, düşünsel yargılarını yerinde, zamanında, uygun yöntemlerle ve etkin bir biçimde sergileyerek, güçlerinin yettiği, ulaşabildikleri yere kadar toplumun aydınlatılmasına katkıda bulunsunlar. Çağdaş kültürü içine sindirmiş, toplumsal sorumluluk bilincine ulaşmış uygar insanlar böyle davranır. Çağdaş toplumlar, aydın önderler tarafından, çağdaş eğitim yöntemleriyle yetiştirilerek o konuma ulaştırılmıştır. Özendiğimiz toplumlar bulundukları konuma emek vererek, bedel ödeyerek gelmişlerdir. Çağdaş olmak istiyorsak, bizim de büyük çaba göstermemiz, gerekiyorsa bedel ödemekten kaçınmamamız gerekir. Toplumların geri kalmalarının farklı birçok nedeni vardır. Ortak ve en etkin neden sömürücü, çıkarıcı odakların toplumun uyanmasını, aydınlanmasını önlemek için başvurdukları şeytanca aldatmacalardır. Bunlar toplumu aldatırken çoğunlukla vitrine insanların bağlı olduğu, saygı duyduğu değerleri koyup, arkasından kendi sinsi, çıkarıcı amaçlarını uygular. Görmeyen, işitmeyen, bilgileri eksik, sezgisi kıt, anlama, düşünme, karar verme ve uygulama yeteneğine ulaşamamış toplumlar, kendilerini aldatarak sömüren odakların esiridir. Daha da kötüsü, gelecek nesilleri de onlara kurban ettiklerinin farkında değillerdir. Bilen, düşünen, düşüncelerini paylaşıp aydınlanma kapısını aralayan,

çevresindekilerin eğitimine katkıda bulunan insanların oluşturdukları toplumlarda, iletişim ve etkileşim başlamış, ortak akıl ve kültürle çağdaşlaşmaya giden değişimin önü açılmış demektir. Ortak akılda buluşmuş, ortak kültürde uzlaşmış toplumlar, büyük ölçüde güvenli ve müreffeh bir ortama sahiptirler. Küçük yaşlardan itibaren olayların sebeplerini anlamaya, sonuçlarını değerlendirmeye ve düşüncelerimi farklı görüşlerle karşılaştırıp, doğruyu bulmaya, gelişmeye çalıştım. Düşündüklerimi, yaptıklarımı, o günkü yeteneğim ölçüsünde not ettim. Düşüncelerin yazıya dökülmesi, unutulmasını önlediği gibi, kişinin, kendindeki değişimi ölçebilmesine de yardımcı oluyor. Yazmanın insanın geçmişini ele vermekten başka bir işe yaramayacağını düşündüğü için yazamamaktan korktuğu için yazmayan çok insan tanıdım. Yanlış yapmak hoş bir şey olmasa da herkes yanlış yapabilir ve o yanlış bir çıkar uğruna kasıtlı yapılmış değilse hoş görülebilir. Ayrıca, yanlış görüp, hatadan dönmek de bir fazilettir.

Yaptığım değerlendirmeleri, ileri sürdüğüm görüşleri, tartışmak, beğenmek veya beğenmemek okurların en doğal hakkıdır, onlardan tek ricam, yazdıklarımın samimiyetinden şüphe etmesinler. Ne kendimi övmek için yola çıktım ne de herhangi birini yermek için. Amacım, olayları irdeleyerek, temel ilkeler doğrultusunda doğru ve yanlışlara dikkat çekip ders alınmasına yardımcı olmaktır. İsimlerden söz etmemeyi tercih ettim ama bazen yer, zaman ve kişiler belli olmadan olayın niteliği yeterince ortaya çıkmıyor. Olayın kahramanı bir gençse başka gözle, yetişkin ve toplumsal sorumluluk üstlenmiş biriye, başka gözle bakmak gerekiyor. Kendi gücüyle, kendi adına iş yapıp, hatası ve

sevabı kendine ait olan kişilerden söz etmedim, sadece olay olarak değerlendirmeyi yeğledim. Fakat devletin yetki ve gücünü kullanarak iş yapanların hatalarını hoş görmem mümkün değil, elimden gelse yüksek sesle ilan ederim. O nedenle, üstü kapalı da olsa, şahıslardan ve konumlarından söz ettim. O konumdakilerin devleti ve toplumu açmaza soktuklarına dikkat çekip, toplumsal önlemler alınmasına katkıda bulunmak istedim. Bu kitabı hazırlarken, bazı olaylarda, not ettiğim zamanki değerlendirmelerime bugün katılmadığım oldu fakat değiştirmedim. Düşüncelerim o günü yansıtıyordu, o günün bilgi ve birikiminin ürünüydü. Övünmek bana yakışmayacağı gibi saklanmak da bana yakışmaz, her zaman olduğum gibiydim. İnsanın bilgi ve birikimi değişirken, davranışlarında da atak veya temkinli olarak değişiyor. Düşündüğümünden başka türlü görünmeyi etik bulmadığım için, zararını göreceğimi bile bile, çok defa kendimi frenlememiş, dilimi tutmamıştım. Zaman içinde bu özelliğim azalmış olsa da son zamanlarda bile, bilinçli olarak, kendimi frenlemeyip içimi dışa yansıttığım oldu. Bu davranış biçiminin dürüstlük olup olmadığını bilemesem de benim gerçeklerim de bunlardı. Bireyin, toplumun ve devletin, vazgeçilemeyecek hakları ve görevleri vardır. Bunlar asla göz ardı edilmemeli. Birey, toplum ve devlet, kaynaşmış olarak üçü bir aradaysa en büyük gücü oluştururlar. Herhangi birinin aşırı korunması veya dışlanması, ilk anda fark edilmese de uzun vadede tümünün zarar görmesine neden olur. Doğrulara ulaşmak kolay değil. Çekilen çileleri bir daha yaşamamak için ders almalı, yanlışlar düzeltilmeli, gerekiyorsa bedel ödemekten kaçınılmamalı. Aynı çamura birden fazla düşmek akılla bağdaşmaz, insana da yakışmaz.

Notlarım elli yılı aşkın bir süreci kapsıyor, bu süreçte Türkiye'nin maddi yapısıyla birlikte, düşünce yapısı da çok değişti. Geri bırakılmış bir toplum yapısından, devrim hareketleriyle çağı yakalama değişimini başlattık fakat gereken çizgiye ulaşamadık. Devrimleri anlamak da hazmetmek de çok zor. Önündeki en büyük engel de kendi çıkarını önemseyen çevrelerin toplumun değer yargılarını kullanarak sergiledikleri aldatmacalardır. Devrimci insanlar, düzenli değişimi yaşayan insanlardan daha büyük zorluklar içindedirler.

Bizde yazan asker sayısı yok denecek kadar az. Yazmanın kolay olmadığını yaşayarak öğrendim. Buna rağmen, birikimleriyle, düşünceleriyle çevresini aydınlatma şansı olanların yazmalarını hararetle öneriyorum. Tecrübeler yaşanarak, bedel ödenerek kazanılmış değerlerdir, gençlere ışıktutar, yanlışların tekrarlanmasını önler, doğrulara daha kolay ulaşılır, ders alınır ve doğal değişimle, gelişme sağlanır. Askerlere önerim: yazın! Yazmaktan, hata yapmaktan hiç korkmayın. Sizin askerlik hizmetiniz boyunca hata yapmamanız gerekiyordu. Orada hata yapmadıysanız, yazımdaki eksikleriniz hata sayılmaz, her zaman hoşgörüyle karşılanır. "Kol kırılır yen içinde kalır" düşüncesi yerine göre doğrudur. Kişi, kendisiyle ilgili bir fedakârlık için bunu yapıyorsa, onu takdir ederim. Fakat unutmayın, yanlışların ve kusurların üzerini örtmek, o yanlışların tekrarlanmasına, devamına göz yummaktır. Kuruma ve topluma büyük zarar verir. Yanlışlar zaman içinde kronikleşir, sistemin büyük darbeler almasına neden olur. Hatayı şahıslar yapar, bedeli sistem öder. Tarihimizde acı örnekleri olduğundan buna fırsat

verilmemeli.

Ülkenin en önemli, en hassas kurumunun içinde yaşanmış bazı olayları dile getirmekle, “Acaba kuruma zarar verir miyim?” diye çok düşündüm. Bırakın kuruma zarar vermeyi, bu düşüncenin ihtimali bile aklımdan geçmez. Ben kurumun varlık felsefesine, gerekliliğine ve önemine inanmış biriyim, onu tartışmam söz konusu olamaz. Verdiğim örnekler çoğunlukla kişisel eksik ve yanlışlar olacak, bu arada bir kısım sistem hatalarına da değineceğim. Kişilerin hataları kurumu bağlamaz ve küçük düşürmez, yeter ki hatayı görenler bunun kişisel olduğunun ayırdına varsın. Buna rağmen kişisel hatalar kuruma büyük zararlar verebilir. Sistem hataları ise kurumun varlık felsefesine büyük zarar vereceği için mutlaka bilinip, düzeltilmelidir. Aslında sistemdeki eksikler ve çağa uymayan uygulamalar da bilgisizlikten kaynaklanan veya maksatlı yapılan insani hatalardır. Bilgili ve dürüst insanların bu hataları görüp düzeltmesi şarttır. Çağdaş olmayan bir sistemin doğuracağı zarar şahısların vereceği zararlardan daha büyüktür. Özetle niyetim ve amacım, tamamen sistemin varlık felsefesini korumak, yapısının çağa uydurulmasına katkıda bulunmak, yanlış uygulamaları ve kişisel hataları ortadan kaldırmaktır. Buna rağmen, art niyetlilerden endişe ediyorum. Güvencem, sağduyulu, iyi niyetli TSK’ya saygı duyan asker ve sivil vatandaşlarımdır.

Ne kadar çaba göstersem de teknik hata yapmam çok olası, bu konuda hoşgörünüze sığınıyorum. Teknik eleştirilere razıyım, anlam saptırmasıyla yapılacak suçlamalaraysa katlanamam. O nedenle TSK hakkındaki

düşüncemi peşinen vurgulamak isterim. Türk Silahlı Kuvvetleri benim değerler sistemimde, birey, ulus, ülke, devlet açısından yaşamsal bir öneme ve değere sahiptir. Geçmişten gelen kültürel değerlerimiz, yaşadığımız acı gerçekler, gelecekle ilgili güvenlik sorunlarımız bize o kadar çok şey anlatıyor ki, bunları bilgisizlik nedeniyle göz ardı etmek gaflet, farkında olarak görmezden gelmekse ülkeye ve ulusa ihanettir. Özel bir ideoloji veya maddi çıkar peşinde koşanlar hariç, idrak sahibi, ülkesini, ulusunu ve devletini seven hiçbir vatandaşımız, TSK'nın önemini göz ardı etmez. Güç ihtiyacı bütün canlılar için geçerlidir. Güçlü olmayanlar ya doğa kurallarına boyun eğip tükeniyor ya da karşı koyamadıkları diğer canlılar tarafından yok ediliyorlar. "Zayıfların yaşama hakkı yok mu?" diye sormak, doğanın ve siyasetin gerçekleriyle bağdaşmıyor. İnsanlar yetersiz güçle varlıklarını sürdüremiyorlar. Tarih boyunca, güçlü bir orduya sahip olmadan varlığını, özgürlüğünü ve bağımsızlığını sürdüren bir topluma rastlanmamıştır. Türk Silahlı Kuvvetleri, ulusun, ülkenin ve devletin varlığının, bağımsızlığının, toplumsal değerlerinin korunabilmesi için, sahip olunması şart olan, soyut bir güç anlayışı, bir varlık felsefesi ve bu amacı gerçekleştirecek, somut bir "Güç Organizasyonu"dur. TSK'nın varlık felsefesini değil somut yapısını ve sistemini tartışırım. TSK'nın yapısal sistemi sürekli denetim ve gözetim altında bulundurularak, değişimler gecikilmeden, mutlaka yapılmalı bunu yaparken varlık felsefesine asla zarar verilmemelidir. Kurumları kuranlar da işletenler de insandır. Nitelikli ve dürüst insanlar kurumlarını yüceltmek ve güçlendirmek için özveride bulunurlar, niteliksiz ve çıkarıcı insanlar ise kurumlarının sırtından geçinmeye çalışırlar. Kişisel ve sistemden

kaynaklanan hataların üzerine cesaretle gidilmeli daha büyük boyutlara ulaşmadan, mutlaka düzeltilmelidir. Bünyesel zayıflıklar dış tehditlerden daha tehlikelidir. Dikkat edilmesi gereken husus bunları yaparken işin özüne, felsefesine zarar vermemektir. TSK'da özveriyle görev yapan çok sayıda değerli insan var, aralarında niteliksizlerin de bulunması mümkündür. Yapılması gereken bunları ayıklayıp, varsa sistem hatalarını düzelterek TSK'yı dimdik ayakta tutmaktır. Türkiye çok enteresan bir ülke, yeri gelir her şey askerden beklenir, yeri gelir askerin hiçbir şeye karışmaması istenir. Taşları yerli yerine oturtabilmiş olsaydık, bugün çağdaş bir toplum olur, refah ve güvenlik içinde yaşar, uluslararası alanda saygın bir yere sahip olur, örnek alınırdık. Dünyada bazı toplumlar, bir yerden başlamış, büyümüş, güçlenmiş, varlıklarını ve durumlarını koruyor. Onlara özeniyorum. Bazılarıysa oldukları yerde sayıyor. Gelişemeyenler de pes edip, güçlüye teslim olmuş, onlaraysa acıyorum. Kendimizi ise ayıplıyorum. Bir yerden başlamış, büyümüş, güçlenmiş fakat konumunu koruyamamış, büyükken küçülmüş, güçlü iken zayıflamış, yönlendirenken, yönlendirilen duruma düşmüşüz, sömürölüyoruz. Dünyada böyle bir örneğin olduğunu okumadım, duymadım. Hiç yapamısaydık, "Ne yapalım, bu kadarmışız," diyebilirdim. Yapmışız fakat koruyamamışız. Niye, eksiğimiz ne? Hamasi sözlerle övünerek bir yere varamayız. Gerçekleri görüp, aklımızı başımıza almamız, hatalardan sıyrılıp refah içinde, saygın ve güvenli bir konuma gelmemiz lazım. Kimseden medet umarak değil, kendi aklımız ve gücümüzle bunları sağlamak zorundayız.

Ben emekli olalı çeyrek asrı aştı. “Niye bugüne kadar bekledin, niye bugün yazıyorsun?” diye sorulabilir. Bekledim çünkü bütün samimiyetime rağmen, “Acaba yanlış anlamalara sebep olur muyum, istismar edilir miyim?” endişesini kafamdan silemedim. Biyolojik sona yaklaştım, birikimlerimi kendimle götürmem, bugüne kadar söylediğim sözlere aykırıdır. Doğrusuyla, yanlışıyla, inandıklarımı çevreme aktarmak zorundayım. Hem ömrüm yeterse, elim ayağım tutarken, ortaya çıkacak eleştirilere karşı, görüşlerimi bildirme şansım da olur.

Mutluluğumun derecesi, kitabın yararlı olmasıyla orantılı olacaktır.

En iyi dileklerle...

ÖNSÖZ

Bu bir roman

Her birimiz, kim olduğumuzdan bağımsız, özgün bir romanız.

Dünya üzerinde milyarlarca roman var.

Okumaya hazırlandığınız bu kitap bir çocuğun -bundan sonraki nesiller için Boğaz'da görkemli bir yapı olmaktan öteye gidemeyecek- Kuleli Askeri Lisesi'nin yanlış kapısına bırakılmasıyla başlıyor. Meğer ana kapıdan o binanın gerçek sahipleri olan öğrenciler giremezmiş. Roman, o çocuğun büyüyüp koca adam olup general rütbesiyle yanlış zamanda askerlikten ayrılmasıyla son buluyor. Kitap da bu notla bitiyor; "Allahaismarladık".

Yanlış kapıdan giren çocuk doğru bir kariyer planlamasıyla Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en iyi eğitim almış, uluslararası güvenlik politikaları şemsiyesi altında NATO özelinde uzman olarak yetiştirilmiş, bir sonraki tayin yeri planlanmış kariyer subayı olarak yetişiyor. Yanlış zaman olması zaten yanlış bir açıklamayla ifade buluyor; kadrosuzluk.

Pek çok asker hayatını kaleme aldı, pek çok yazar askerliği yazdı, her Türk erkeği ömrü boyunca yaptığı askerliği konuştu, konuşacak. Bu kitabın onlardan farkı ne? Küçük, sıradan, günlük olaylar üzerinden Türkiye Cumhuriyeti yakın tarihine ışık tutuyor. Öyle ki, bu kadarı da olmaz diyorsunuz... Memleketi titreten bir kurumun karar alma, eyleme geçme reflekslerini görüyorsunuz. Basit, yalın, gösterişten uzak bir üslup bu yolculuğa yardımcı oluyor.

Bir asker kızıyım. Türkiye Cumhuriyeti tarihini yudum yudum içtiğim bir yaşantım olsa da bu kitabı okuduktan sonra askerliğin ne olduğunu daha iyi kavradım. Türkiye, Cumhuriyet tarihinin en tuhaf, en keskin, en belirsiz yıllarını yaşarken,

bundan en fazla etkilenen Türk Silahlı Kuvvetleri oldu demek abartılmış bir cümle değil. Doğrudur kafamızdaki resimler de şablonlar da yer değiştirdi. Ama ne tuhaftır ben bu kitabı okurken bugün yaşadıklarımızı anlamlandırdım. Yıkılmaz ve sarsılmaz bir kurumun arkasını görebildim. Yer yer güldüm, hüznlendim, çokça şaşırdım, bolca hayıflandım...

Babamın gözlerimizin önünde yaşadıklarını görememiş olmak itiraf edeyim, kendimle ilgili de pek çok şeyi sorgulamama vesile oldu. Demek ki dedim, algı bizim her şeyimiz.

Cemil Özer, bu kitabı yazmak için ömür boyu sistemli ve sürdürülebilir not tutmuş. İş iletişimi olan biri olarak ben böyle bir özveri ve disiplini hiçbir zaman gösteremezdim. Her şeyden önce bunun için hayranlığımı ifade etmem gerek. İkincisi, bu kitap yazarın dördüncü ve son çalışması, bunu yalnızca tanımadığı okurlarına değil her şeyden önce kendisini daha iyi tanımaları ve anlamaları için eşi, çocukları ve torunları için yazdı.

Bu kitabın ilk editörü benim, benden sonra iki kez profesyonel ellerden geçerek yayına hazırlandı. Kitabın hazırlanması süresince yazarın yaşadığı coşkuya tanıyorum. Çalışma sonlandığında, tahmin edeceğiniz kaygılar ve dönem yorgunluğuyla çıkışını soğutmak istedim. Artık sizlerle buluşmaya hazır. Üstelik baskı sınırı olmadan. Yazar teknolojiye ve trendleri takipte emsallerinden her zaman bir adım önde oldu. Ben de onun bu ilgisine paralel olarak kitabı dijital olarak okurla buluşması için gerekli adımları attım.

Sınırsız erişime hoş geldiniz.

Son cümlelerimi yazarken izin verirseniz kişisel bir notla nokta koymak istiyorum;

Sevgili baba, Kuleli'nin kapısından, nereye girdiğini bilmeyecek kadar küçüken geçip, tüm kariyerinde hiç kimsenin ve hiçbir

grubun yanında yer almadan, başını dik tutarak gidebildiğin yere kadar yürüdüñ. Zaman zaman heyecan içinde fırtına gibi estin. Bulunduğun her yerde özellikle gençler ve kadınların sesini duyurmak için mücadele verdin. Aşk ile bağılı olduğun Atatürk ilkelerini körü körüne değil anlayarak, anlamlandırarak kavramamızı sağlamak için çırpındın. Pek çok kişi sendeki liderlik vasıflarından feyz aldı. Etrafına enerji kattın. Kitabı okuduğumda bu kurumda üst rütbelere tırmanmayı nasıl başardığına şaşırdım, hatta çok uzun kaldığını, kendime sordum. Gerçekleri profesyonel ve yalın bir şekilde insan kaynakları, yönetim, verimlilik, strateji, sürdürülebilirlik gibi konseptlere bağlamış olmana şapka çıkarıyorum. Senin kızın olmaktan duyduğum mutluluk, onur ve gururu tarif etmem mümkün değil.

Bize roman tadında bir hayat verdin, teşekkür ederim.

Sevgi ve Saygılarımla.

Yaprak Özer

2019

